

Протокол

гр. София, 23.11.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 23.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2964** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 ГПК вр. с чл.144 АПК, на именно повикване в 13.30 ч. се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ „ТОКУДА БАНК“ АД – редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт Б. Г., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ /КЗД/– редовно уведомен, не се представлява.

Постъпила е молба на 23.11.2022 г. от юрисконсулт В. Г., в която не възразява да се даде ход на делото и същото да се гледа в негово отсъствие.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

ЮРИСКОНСУЛТ Г.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, предвид липсата на процесуални пречки,

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА жалбата.

ДОКЛАДВА административната преписка.

ДОКЛАДВА становище от юрисконсулт В. Г., процесуален представител на ответника, постъпило на 23.11.2022 г., в което заявява, че няма да сочи нови

доказателства и няма доказателствени искания, по хода на същество моли да остави жалбата без уважение и сочи съображения, претендира юрисконсултско възнаграждение, прилага пълномощно.

ЮРИСКОНСУЛТ Г.: Поддържам жалбата.

СЪДЪТ УКАЗВА на основание на чл. 170, ал. 3 от АПК разпределението на доказателствената тежест:

На основание чл.170, ал.1 от АПК административния орган трябва да установи съществуването на фактическите основания посочени в административния акт, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Жалбоподателят на основание чл.154, ал.1 от ГПК приложим във връзка с чл.144, от АПК е длъжен да установи фактите, на които основава своите искания и възражения.

ЮРИСКОНСУЛТ Г.: Да се приеме административната преписка. Няма да соча нови доказателства. Нямам доказателствени искания.

СЪДЪТ по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представените с жалбата доказателства.

ПРИЕМА административната преписка.

ЮРИСКОНСУЛТ Г.: Нямам други доказателствени искания.

СЪДЪТ, предвид изчерпване на доказателствените искания на страните и като счете делото за изяснено от фактическа страна,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД ПО СЪЩЕСТВО

ЮРИСКОНСУЛТ Г.: Обжалваното решение на Комисията за защита от дискриминация е незаконосъобразно. От снимковия материал към констативния протокол съставен от Комисията за защита от дискриминация е видно, че банковият офис нает от „Токуда банк“ АД – входът на банковия офис е на равнището на тротоара, т. е. самият банков офис не представлява пречка за свободен достъп на хора с увреждания. Проблемът е свързан с тротоар, който има висок бордюр, но тротоарът като един от елементите на достъпната среда следва да бъде приведен в съответствие с изискванията на Наредбата по чл.53, ал.3 от ЗХУ от неговия собственик, т.е. от собственикът на поземления имот, в който попада процесният тротоар. Твърдим, че въпросният тротоар е част от [улица]. Този поземлен имот принадлежи като частна общинска собственост на [община]. Като собственик на този поземлен имот именно [община] следва да изгради тротоара по начин, който да позволява свободен и самостоятелен достъп на хората с увреждания. Моля да вземете предвид, че задължението за изграждане на архитектурна достъпна среда принадлежи на собственика по силата на чл.55 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ и тази

разпоредба е специална по отношение на чл.5 и чл.4 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗД/, защото чл.5 от ЗЗД обявява за дискриминация изграждането на недостъпна среда. Тротоарът в тази тясна част продължава до кръстовището и завива зад сградата. Считам, че или собственикът на наетия от „Токуда банк“ АД банков офис или [община] трябва да го изградят. Наемателят няма никакви задължения свързани с изграждането на достъпна среда, защото в гл.4, раздел 4 на Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, който раздел е посветен на изграждането на достъпна среда няма нито една разпоредба адресирана към наемателите. Освен, че нямат задължение наемателите, те и не могат да изградят достъпна среда т.е. трайно уредена и изградена достъпна среда, защото за изграждането на такава среда е необходимо инициране и разгръщане на строителен процес. Наемателят не е активно легитимиран да иска разрешение за строеж, за да постави съоръжение предвидено в Наредбата по чл.53, ал.5 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/. Би могло да се помисли за поставянето на някакво друго улеснение или съоръжение, което е изключение от Наредбата по чл.53, ал.5 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, но това е предвидено в чл.57, ал.2 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, но систематическото място на чл.57, ал. 2 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ дава основание да се приема, че отново е задължение на собственика. В този раздел няма нито една разпоредба адресирана към наемателите. Считам, че Комисията за защита от дискриминация следваше да ангажира отговорността на собственика – било то [община] или собственика на самостоятелния обект, тъй като единствено при собственика са налице всички елементи на дискриминацията като правонарушение и причинно следствена връзка между поведението и вредата. Очевидно е, че тези собственици не са си изпълнили задължението по чл. 55 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/, която е императивна норма и е специална по отношение на чл.4 и чл.5, които са общи и по един начин чрез забрана уреждат достъпната среда за хората с увреждания. Чл. 55 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ по един позитивен начин вмениявайки задължения на собствениците ги задължава да изградят такава среда. Република България никога няма да има достъпна среда ако се разчита на наемателите и това е пета преписа, по която Комисията за защита от дискриминация осъжда единствено наемателя и нито веднъж не ангажира отговорността на собственика. Цитирали сме в жалбата разпоредби на ЗУТ. Ние не може да иницираме строителен процес, а що се отнася до поставянето на нещо по чл.57, ал.2, то систематическото място на тази разпоредба отново е в раздел 4, гл.4, където има задължения предвидени само към собствениците. В процесният случай става въпрос не за самия банков офис, ние сме представили договора за наем, а става въпрос за тротоар. Ние се опитахме да представим извадка от кадастралната информационна система на АГКК, от която съдът притежава правни знания и считам, че са достатъчни, за да се установи, че това е част от улицата и тротоарът попада в [улица]. Тъй като съдът притежава правни знания считам, че е излишно да се иска съдебно-техническа експертиза.

СЪДЪТ, като счете делото за изяснено и от правна страна, **ОБЯВИ** че ще се произнесе с решение вдномесечен срок.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 13,44 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: